

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 183 (XXVII) — Nr. 776

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 19 octombrie 2015

SUMAR

<u>Nr.</u>		<u>Pagina</u>
	HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
846.	— Hotărâre pentru modificarea și completarea Hotărârii Guvernului nr. 219/2007 privind promovarea cogenerării bazate pe cererea de energie termică utilă	2
	ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
816.	— Ordin al ministrului dezvoltării regionale și administrației publice pentru desemnarea organismului de evaluare și verificare a constanței performanței produselor pentru construcții — Societatea Comercială RINA SIMTEX — ORGANISMUL DE CERTIFICARE — S.R.L. în vederea notificării la Comisia Europeană pentru realizarea funcțiilor specifice de certificare a produselor pentru construcții și de certificare a controlului producției în fabrică	3–9
	ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE	
	Decizia nr. 19 din 22 iunie 2015 (Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept).....	10–16

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRĂRE

pentru modificarea și completarea Hotărârii Guvernului nr. 219/2007 privind promovarea cogenerării bazate pe cererea de energie termică utilă

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Hotărârea Guvernului nr. 219/2007 privind promovarea cogenerării bazate pe cererea de energie termică utilă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 200 din 23 martie 2007, se modifică și se completează după cum urmează:

1. La articolul 4, alineatele (2) și (3) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(2) Valorile prevăzute la alin. (1), aplicabile la nivel național, sunt valorile de referință armonizate ale eficienței pentru producerea separată a energiei electrice și termice, stabilite prin legislația națională în vigoare de transpunere a deciziei Comisiei Europene de stabilire a valorilor de referință armonizate ale eficienței pentru producția separată de energie electrică și căldură, actualizată periodic.

(3) Valorile de referință armonizate prevăzute la alin. (2) și factorii de corecție aplicabili la nivel național se adoptă prin ordin al președintelui ANRE.”

2. La articolul 6, litera b) se modifică și va avea următorul cuprins:

„b) cantitatea de energie electrică produsă în regim de cogenerare de eficiență înaltă acoperită de garanție, determinată în conformitate cu prevederile anexei nr. 3;”

3. Articolul 7 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 7. — Garanțiile de origine pentru cogenerarea de eficiență înaltă, emise în statele membre ale Uniunii Europene, sunt recunoscute pe teritoriul României pe bază de reciprocitate. Orice refuz de recunoaștere a garanției de origine, în special din motive care țin de prevenirea fraudelor, trebuie să se bazeze pe criterii obiective, transparente și nediscriminatorii.”

4. Mențiunea privind transpunerea normelor europene se modifică și va avea următorul cuprins:

Prezenta hotărâre transpune Directiva 2004/8/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 11 februarie 2004 privind promovarea cogenerării pe baza cererii de energie termică utilă pe piața internă a energiei și de modificare a Directivei 92/42/CEE, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene, seria L, nr. 52 din 21 februarie 2004, precum și prevederile art. 2 pct. 30—39, art. 14 alin. (10) și (11), art. 24

alin. (6) și anexele I, II și X ale Directivei 2012/27/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 25 octombrie 2012 privind eficiența energetică, de modificare a Directivelor 2009/125/CE și 2010/30/UE și de abrogare a Directivelor 2004/8/CE și 2006/32/CE, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene, seria L, nr. 315 din 14 noiembrie 2012.”

5. La anexa nr. 1 „Tehnologii de cogenerare reglementate de prezenta hotărâre”, litera j) se modifică și va avea următorul cuprins:

„j) cicluri Rankine pentru fluide organice.”

6. La anexa nr. 2 „Calculul energiei electrice produse în cogenerare”, după litera e) se introduce o nouă literă, litera f), cu următorul cuprins:

„f) Pentru calcularea energiei electrice produse în cogenerare se utilizează orientările detaliate prevăzute în Decizia 2008/952/CE a Comisiei din 19 noiembrie 2008 de stabilire a orientărilor detaliate pentru implementarea anexei II la Directiva 2004/8/CE a Parlamentului European și a Consiliului.”

7. La anexa nr. 3 „Metodologie de stabilire a eficienței procesului de cogenerare” litera a) „Cogenerare de eficiență înaltă”, liniuța a 2-a se modifică și va avea următorul cuprins:

„— producția din unități de cogenerare de mică putere sau din unități de microcogenerare, care asigură realizarea unor economii de energie primară față de valorile de referință ale eficienței producerii separate de energie electrică și energie termică, se consideră ca provenind din cogenerarea de eficiență înaltă.”

8. La anexa nr. 3 litera f) „Valorile de referință ale eficienței pentru producerea separată de energie electrică și termică”, după prima teză se introduce o nouă teză, cu următorul cuprins:

„Aceste valori de referință armonizate ale eficienței constau dintr-o matrice de valori diferențiate prin factori relevanți, printre care anul construcției și tipurile de combustibil, și trebuie să se bazeze pe o analiză bine fundamentată care să ia în considerare, între altele, datele de exploatare în condiții realiste, combinația de combustibili și condițiile climatice, precum și tehnologiile de cogenerare aplicate.”

PRIM-MINISTRU
VICTOR-VIOREL PONTA

Contrasemnează:

Ministrul energiei, întreprinderilor mici și mijlocii
și mediului de afaceri,

Andrei Dominic Gereă

Ministrul dezvoltării regionale și administrației publice,

Sevil Shhaideh

Ministrul afacerilor externe,

Bogdan Lucian Aurescu

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL DEZVOLTĂRII REGIONALE ȘI ADMINISTRAȚIEI PUBLICE

ORDIN

pentru desemnarea organismului de evaluare și verificare a constanței performanței produselor pentru construcții — Societatea Comercială RINA SIMTEX — ORGANISMUL DE CERTIFICARE — S.R.L. în vederea notificării la Comisia Europeană pentru realizarea funcțiilor specifice de certificare a produselor pentru construcții și de certificare a controlului producției în fabrică

Având în vedere Procesul-verbal nr. 35 din 21 septembrie 2015 al Comisiei de evaluare a organismelor de evaluare și verificare a constanței performanței și a organismelor de evaluare tehnică europeană a produselor pentru construcții, în conformitate cu prevederile art. 3 lit. d) din Hotărârea Guvernului nr. 1.236/2012 privind stabilirea cadrului instituțional și a unor măsuri pentru aplicarea prevederilor Regulamentului (UE) nr. 305/2011 al Parlamentului European și al Consiliului din 9 martie 2011 de stabilire a unor condiții armonizate pentru comercializarea produselor pentru construcții și de abrogare a Directivei 89/106/CEE a Consiliului, precum și cu prevederile art. 11 alin. (2) din Procedura privind desemnarea organismelor de evaluare și verificare a constanței performanței produselor pentru construcții, aprobată prin Ordinul viceprim-ministrului, ministrul dezvoltării regionale și administrației publice, și al ministrului afacerilor interne nr. 2.141/92/2013, cu modificările și completările ulterioare, în temeiul art. 12 alin. (7) din Hotărârea Guvernului nr. 1/2013 privind organizarea și funcționarea Ministerului Dezvoltării Regionale și Administrației Publice, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul dezvoltării regionale și administrației publice emite prezentul ordin.

Art. 1. — Se aprobă desemnarea organismului de evaluare și verificare a constanței performanței produselor pentru construcții — Societatea Comercială RINA SIMTEX — ORGANISMUL DE CERTIFICARE — S.R.L. în vederea notificării la Comisia Europeană pentru realizarea funcțiilor specifice de certificare a produselor pentru construcții și de certificare a controlului producției în fabrică, conform anexei care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Direcția tehnică va notifica Comisiei Europene organismul prevăzut la art. 1 prin înscrierea în banca de date NANDO a următoarelor date/informații:

- a) elementele de identificare a organismului;
- b) perioada de valabilitate a notificării;
- c) familiile de produse/produsele, utilizările preconizate, sistemele de evaluare și verificare a constanței performanței și funcțiile organismului, precum și specificațiile tehnice aferente, pentru care organismul a fost acreditat de Asociația de Acreditare din România — RENAR și evaluat.

Art. 3. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Art. 4. — La data publicării prezentului ordin, Ordinul viceprim-ministrului, ministrul dezvoltării regionale și administrației publice, nr. 2.443/2013 pentru desemnarea Societății Comerciale RINA SIMTEX — ORGANISMUL DE CERTIFICARE — S.R.L. în vederea notificării la Comisia Europeană pentru realizarea de funcții specifice pentru evaluarea și verificarea constanței performanței produselor pentru construcții, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 523 din 21 august 2013, și Ordinul viceprim-ministrului, ministrul dezvoltării regionale și administrației publice, nr. 3.760/2013 privind aprobarea extinderii desemnării Societății Comerciale RINA SIMTEX — ORGANISMUL DE CERTIFICARE — S.R.L. în vederea notificării la Comisia Europeană pentru realizarea de funcții specifice pentru evaluarea și verificarea constanței performanței produselor pentru construcții, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 23 din 13 ianuarie 2014, se abrogă.

Ministrul dezvoltării regionale și administrației publice,

Sevil Shhaideh

Denumirea organismului: Societatea Comercială RINA SIMTEX — ORGANISMUL DE CERTIFICARE — S.R.L.

Adresa: str. Leonte Anastasievici nr. 4D, corp A, sectorul 5, București

Tel.: 021 619 06 51, 021 619 06 54; fax: 021 619 06 51, 021 619 06 54, e-mail: office@simtex.ro, website: http://www.rina-simtex.ro

Competența organismului a fost evaluată folosind ca referențial standardul SR EN ISO/CEI 17065:2013.

Valabilitatea notificării se acordă pe termen nelimitat (cu condiția îndeplinirii continue a cerințelor care au stat la baza desemnării).

Domeniile de competență:

Numărul Deciziei CE	Familiiile de produse și utilizările preconizate	Sistemul de evaluare și verificare	Specificațiile tehnice armonizate	Funcția organismului
96/581/CE	Geotextile (1/2): . Geosintetice (membrane și textile), geotextile, geocompozite, georețele, geomembrane și geoplase folosite: ca bariere pentru fluide sau gaze (la drumuri, căi ferate, fundații și pereți, sisteme de drenaj, controlul eroziunii, rezervoare și baraje, canale, tuneluri și structuri de metrou, evacuarea sau păstrarea deșeurilor lichide, pentru depozitarea deșeurilor solide sau evacuarea deșeurilor)	Sistem 2+	EN 13257:2000 EN 13257:2000/A1:2005 EN 13257:2000/AC:2003 EN 13265:2000 EN 13265:2000/A1:2005 EN 13265:2000/AC:2003 EN 13361:2004 EN 13361:2004/A1:2006 EN 13362:2005 EN 13491:2004 EN 13491:2004/A1:2006 EN 13492:2004 EN 13492:2004/A1:2006 EN 13493:2005 EN 15382:2013	CPF
96/581/CE	Geotextile (1/2): . Geosintetice (membrane și textile), geotextile, geocompozite, georețele, geomembrane și geoplase folosite: pentru drenaj și/sau filtrare (la drumuri, căi ferate, fundații și pereți, sisteme de drenaj, controlul eroziunii, rezervoare și baraje, canale, tuneluri și structuri de metrou, evacuarea sau păstrarea deșeurilor lichide, pentru depozitarea deșeurilor solide sau evacuarea deșeurilor)	Sistem 2+	EN 13249:2000 EN 13249:2000/A1:2005 EN 13250:2000 EN 13250:2000/A1:2005 EN 13251:2000 EN 13251:2000/A1:2005 EN 13252:2000 EN 13252:2000/A1:2005 EN 13253:2000 EN 13253:2000/A1:2005 EN 13257:2000 EN 13257:2000/A1:2005 EN 13257:2000/AC:2003 EN 13265:2000 EN 13265:2000/A1:2005 EN 13265:2000/AC:2003 EN 13361:2004 EN 13361:2004/A1:2006 EN 13362:2005 EN 13491:2004 EN 13491:2004/A1:2006 EN 13492:2004 EN 13492:2004/A1:2006 EN 13493:2005	CPF
96/581/CE	Geotextile (1/2): . Geosintetice (membrane și textile), geotextile, geocompozite, georețele, geomembrane și geoplase folosite: ca strat de protecție (la drumuri, căi ferate, fundații și pereți, sisteme de drenaj, controlul eroziunii, rezervoare și baraje, canale, tuneluri și structuri de metrou, evacuarea sau păstrarea deșeurilor lichide, pentru depozitarea deșeurilor solide sau evacuarea deșeurilor)	Sistem 2+	EN 13249:2000 EN 13249:2000/A1:2005 EN 13250:2000 EN 13250:2000/A1:2005 EN 13251:2000 EN 13251:2000/A1:2005 EN 13252:2000 EN 13252:2000/A1:2005 EN 13253:2000 EN 13253:2000/A1:2005 EN 13254:2000 EN 13254:2000/A1:2005 EN 13254:2000/AC:2003	CPF

Numărul Deciziei CE	Familiiile de produse și utilizările preconizate	Sistemul de evaluare și verificare	Specificațiile tehnice armonizate	Funcția organismului
			EN 13255:2000 EN 13255:2000/A1:2005 EN 13255:2000/AC:2003 EN 13256:2000 EN 13256:2000/A1:2005 EN 13256:2000/AC:2003 EN 13257:2000 EN 13257:2000/A1:2005 EN 13257:2000/AC:2003 EN 13265:2000 EN 13265:2000/A1:2005 EN 13265:2000/AC:2003 EN 13361:2004 EN 13361:2004/A1:2006 EN 13362:2005 EN 13491:2004 EN 13491:2004/A1:2006 EN 13492:2004 EN 13492:2004/A1:2006 EN 13493:2005	
96/581/CE	Geotextile (1/2): . Geosintetice (membrane și textile), geotextile, geocompozite, georețele, geomembrane și geoplase folosite: pentru armare (la drumuri, căi ferate, fundații și pereți, sisteme de drenaj, controlul eroziunii, rezervoare și baraje, canale, tuneluri și structuri de metrou, evacuarea sau păstrarea deșeurilor lichide, pentru depozitarea deșeurilor solide sau evacuarea deșeurilor)	Sistem 2+	EN 13257:2000 EN 13257:2000/A1:2005 EN 13257:2000/AC:2003 EN 13265:2000 EN 13265:2000/A1:2005 EN 13265:2000/AC:2003 EN 13361:2004 EN 13361:2004/A1:2006 EN 13362:2005 EN 13491:2004 EN 13491:2004/A1:2006 EN 13492:2004 EN 13492:2004/A1:2006 EN 13493:2005 EN 15381:2008	CPF
97/176/CE	Produse din lemn pentru structuri și accesorii (1/3): . Produse din lemn masiv pentru structuri: Seturi — Ferme pentru acoperișuri, planșee, pereți, acoperișuri, cadre (la poduri, cale ferată și clădiri)	Sistem 1	EN 14374:2004	CP
97/176/CE	Produse din lemn pentru structuri și accesorii (1/3): . Produse din lemn masiv pentru structuri: Elemente pentru poduri, elemente pentru ferme de acoperișuri, elemente pentru planșee, traverse de cale ferată, elemente pentru pereți, elemente pentru acoperișuri, ca grinzi, bolte, grinzi transversale, căpriori, coloane, stâlpi, piloți (la poduri, cale ferată și clădiri)	Sistem 1	EN 14374:2004	CP
97/176/CE	Produse din lemn pentru structuri și accesorii (1/3): . Produse din lemn masiv pentru structuri: Seturi — Ferme pentru acoperișuri, planșee, pereți, acoperișuri, cadre (la poduri, cale ferată și clădiri)	Sistem 2+	EN 14250:2010	CPF
97/176/CE	Produse din lemn pentru structuri și accesorii (1/3): . Produse din lemn masiv pentru structuri: Elemente pentru poduri, elemente pentru ferme de acoperișuri, elemente pentru planșee, traverse de cale ferată, elemente pentru pereți, elemente pentru acoperișuri, ca grinzi, bolte, grinzi transversale, căpriori, coloane, stâlpi, piloți (la poduri, cale ferată și clădiri)	Sistem 2+	EN 14081-1+A1:2011 EN 14250:2010	CPF

Numărul Deciziei CE	Familiiile de produse și utilizările preconizate	Sistemul de evaluare și verificare	Specificațiile tehnice armonizate	Funcția organismului
97/176/CE	Produse din lemn pentru structuri și accesorii (2/3): Produse lamelate încheiate pentru structuri și alte produse din lemn încheiat: . Seturi — ferme pentru acoperișuri, planșee, pereți, acoperișuri, cadre (la poduri și clădiri)	Sistem 1	EN 14080:2013	CP
97/176/CE	Produse din lemn pentru structuri și accesorii (2/3): Produse lamelate încheiate pentru structuri și alte produse din lemn încheiat: Elemente pentru poduri, elemente pentru ferme de acoperișuri, elemente pentru planșee, elemente pentru pereți, elemente pentru acoperișuri, ca grinzi, bolte, grinzi transversale, căpriori, coloane, stâlpi, piloți (la poduri și clădiri)	Sistem 1	EN 14080:2013 EN 14374:2004	CP
97/462/CE	Panouri pe bază de lemn (1/2): . Nefinisate sau finisate cu placaj, furnir, vopsea (pentru elemente structurale cu utilizare interioară sau exterioară)	Sistem 1	EN 13986:2004	CP
97/462/CE	Panouri pe bază de lemn (1/2): . Nefinisate sau finisate cu placaj, furnir, vopsea (pentru elemente structurale cu utilizare interioară sau exterioară)	Sistem 2+	EN 13986:2004	CPF
97/462/CE	Panouri pe bază de lemn (2/2): . Nefinisate sau finisate cu placaj, furnir, vopsea (pentru elemente nestructurale cu utilizare interioară sau exterioară)	Sistem 1	EN 13986:2004	CP
97/555/CE	Cimenturi, varuri de zidărie și alți lianți hidraulici (1/1): . Cimenturi obișnuite, incluzând: — Ciment Portland — Cimenturi Portland compozite: — ciment Portland de zgură — ciment Portland cu praf de silice — ciment Portland cu puzzolană naturală — ciment Portland cu cenușă zburătoare — ciment Portland cu șist argilos calcinat — ciment Portland cu adaos de calcar — ciment Portland compozit — Cimenturi de furnal — Cimenturi puzzolanice — Cimenturi compozite (prepararea betonului, mortarului, pastei de ciment și a altor amestecuri pentru construcții și pentru fabricarea produselor pentru construcții)	Sistem 1+	EN 14216:2004 EN 197-1:2011	CP
97/555/CE	Cimenturi, varuri de zidărie și alți lianți hidraulici (1/1): . Cimenturi speciale, incluzând: — cimenturi cu căldură de hidratare limitată — ciment rezistent la agresivitatea apelor cu conținut de sulfati — ciment alb — ciment rezistent la apa de mare — ciment slab alcalin (prepararea betonului, mortarului, pastei de ciment și a altor amestecuri pentru construcții și pentru fabricarea produselor pentru construcții)	Sistem 1+	EN 14216:2004 EN 15743:2010	CP
97/555/CE	Cimenturi, varuri de zidărie și alți lianți hidraulici (1/1): . Cimenturi de zidărie (prepararea betonului, mortarului, pastei de ciment și a altor amestecuri pentru construcții și pentru fabricarea produselor pentru construcții)	Sistem 1+	EN 413-1:2011	CP

Numărul Deciziei CE	Familiiile de produse și utilizările preconizate	Sistemul de evaluare și verificare	Specificațiile tehnice armonizate	Funcția organismului
97/555/CE	Cimenturi, varuri de zidărie și alți lianți hidraulici (1/1): . Varuri pentru construcții, incluzând: — varuri calcice — varuri dolomitice — varuri hidraulice (prepararea betonului, mortarului, pastei de ciment și a altor amestecuri pentru construcții și pentru fabricarea produselor pentru construcții)	Sistem 2+	EN 459-1:2010	CPF
97/740/CE	Produse de bază și auxiliare pentru zidărie (1/3): . Mortare de zidărie proiectate, fabricate industrial (în stâlpi, pereți și compartimentări)	Sistem 2+	EN 998-2:2010	CPF
97/740/CE	Produse de bază și auxiliare pentru zidărie (1/3): . Produse de zidărie categoria I (în stâlpi, pereți și compartimentări)	Sistem 2+	EN 771-1:2011 EN 771-2:2011 EN 771-3:2011 EN 771-4:2011 EN 771-5:2011 EN 771-6:2011	CPF
98/214/CE	Produse metalice pentru structuri, inclusiv produse auxiliare (1/4): . Secțiuni/profile cu diferite forme (T, L, H, U, Z, I, canale, colțare, cu goluri, tuburi) obținute prin laminare la cald, formare la rece sau prin orice alt procedeu, produse plate (placă, foaie, bandă), bare, piese turnate și piese forjate, realizate din diferite materiale metalice, neprotejate sau protejate contra coroziunii prin vopsire (pentru utilizare în structuri metalice sau în structuri compozite din metal și beton)	Sistem 2+	EN 1090-1:2009+A1:2011 EN 10025-1:2004 EN 10210-1:2006 EN 10219-1:2006 EN 10088-4:2009 EN 10088-5:2009 EN 10340:2007 EN 10340:2007/AC:2008 EN 10343:2009 EN 15088:2005	CPF
98/214/CE	Produse metalice pentru structuri, inclusiv produse auxiliare (2/4): . Elemente structurale pentru construcții metalice: produse metalice finite cum ar fi grinzi metalice, stâlpi, scări, piloni de fundație, picioare de susținere și palplanșe, profile debitate la dimensiune și destinate unor aplicații definite, șine și traverse. Pot fi sau nu protejate împotriva coroziunii printr-o îmbrăcămintă de protecție, sudate sau nesudate (pentru utilizare în cadre și fundații)	Sistem 2+	EN 1090-1+A1:2011	CPF
98/598/CE	Agregate minerale pentru utilizări supuse unor cerințe stricte de securitate (2/2): . Anrocament cu piatră sortată (construcții hidraulice și alte lucrări de inginerie civilă)	Sistem 2+	EN 12620:2002+A1:2008 EN 13043:2002 EN 13043:2002/AC:2004 EN 13055-1:2002 EN 13055-1:2002/AC:2004 EN 13139:2002 EN 13139:2002/AC:2004 EN 13242:2002+A1:2007 EN 13383-1:2002 EN 13383-1:2002/AC:2004 EN 13450:2002 EN 13450:2002/AC:2004	CPF
98/598/CE	Agregate minerale pentru utilizări supuse unor cerințe stricte de securitate (2/2): . Balast de cale ferată (lucrări de căi ferate)	Sistem 2+	EN 12620:2002+A1:2008 EN 13043:2002 EN 13043:2002/AC:2004 EN 13055-1:2002 EN 13055-1:2002/AC:2004 EN 13139:2002 EN 13139:2002/AC:2004 EN 13242:2002+A1:2007 EN 13383-1:2002 EN 13383-1:2002/AC:2004 EN 13450:2002 EN 13450:2002/AC:2004	CPF

Numărul Deciziei CE	Familiiile de produse și utilizările preconizate	Sistemul de evaluare și verificare	Specificațiile tehnice armonizate	Funcția organismului
98/598/CE	Agregate minerale pentru utilizări supuse unor cerințe stricte de securitate (2/2): . Agregate și filere pentru beton, mortar și pastă de ciment (la clădiri, drumuri și alte lucrări de inginerie civilă)	Sistem 2+	EN 12620:2002+A1:2008 EN 13043:2002 EN 13043:2002/AC:2004 EN 13055-1:2002 EN 13055-1:2002/AC:2004 EN 13139:2002 EN 13139:2002/AC:2004 EN 13242:2002+A1:2007 EN 13383-1:2002 EN 13383-1:2002/AC:2004 EN 13450:2002 EN 13450:2002/AC:2004	CPF
98/598/CE	Agregate minerale pentru utilizări supuse unor cerințe stricte de securitate (2/2): . Agregate pentru mixturi cu sau fără lianți hidraulici (drumuri și alte lucrări de inginerie civilă)	Sistem 2+	EN 12620:2002+A1:2008 EN 13043:2002 EN 13043:2002/AC:2004 EN 13055-1:2002 EN 13055-1:2002/AC:2004 EN 13139:2002 EN 13139:2002/AC:2004 EN 13242:2002+A1:2007 EN 13383-1:2002 EN 13383-1:2002/AC:2004 EN 13450:2002 EN 13450:2002/AC:2004	CPF
98/598/CE	Agregate minerale pentru utilizări supuse unor cerințe stricte de securitate (2/2): . Agregate pentru mixturi bituminoase și tratamente de suprafață (construcții hidraulice și alte lucrări de inginerie civilă)	Sistem 2+	EN 12620:2002+A1:2008 EN 13043:2002 EN 13043:2002/AC:2004 EN 13055-1:2002 EN 13055-1:2002/AC:2004 EN 13139:2002 EN 13139:2002/AC:2004 EN 13242:2002+A1:2007 EN 13383-1:2002 EN 13383-1:2002/AC:2004 EN 13450:2002 EN 13450:2002/AC:2004	CPF
98/598/CE	Agregate minerale pentru utilizări supuse unor cerințe stricte de securitate (2/2): . Filere pentru mixturi bituminoase și tratamente de suprafață (drumuri și alte lucrări de inginerie civilă)	Sistem 2+	EN 12620:2002+A1:2008 EN 13043:2002 EN 13043:2002/AC:2004 EN 13055-1:2002 EN 13055-1:2002/AC:2004 EN 13139:2002 EN 13139:2002/AC:2004 EN 13242:2002+A1:2007 EN 13383-1:2002 EN 13383-1:2002/AC:2004 EN 13450:2002 EN 13450:2002/AC:2004	CPF
98/601/CE	Produse pentru construcția drumurilor (1/2): . Tratamente de suprafață (utilizate la tratarea suprafeței drumurilor)	Sistem 2+	EN 12271:2006 EN 12273:2008	CPF
98/601/CE	Produse pentru construcția drumurilor (1/2): . Bitumuri (pentru utilizări în construcția drumurilor și în tratarea suprafeței drumurilor)	Sistem 2+	EN 12591:2009 EN 13808:2013 EN 13924:2006 EN 13924:2006/AC:2006 EN 14023:2010 EN 15322:2013	CPF

Numărul Deciziei CE	Familiiile de produse și utilizările preconizate	Sistemul de evaluare și verificare	Specificațiile tehnice armonizate	Funcția organismului
98/601/CE	Produse pentru construcția drumurilor (1/2): . Mixturi bituminoase (pentru utilizări în construcția drumurilor și în tratarea suprafeței drumurilor)	Sistem 2+	EN 13108-1:2006 EN 13108-1:2006/ AC:2008 EN 13108-2:2006 EN 13108-2:2006/ AC:2008 EN 13108-3:2006 EN 13108-3:2006/ AC:2008 EN 13108-4:2006 EN 13108-4:2006 /AC:2008 EN 13108-5:2006 EN 13108-5:2006/ AC:2008 EN 13108-6:2006 EN 13108-6:2006/ AC:2008 EN 13108-7:2006 EN 13108-7:2006/ AC:2008	CPF
99/91/CE	Produse termoizolante (2/2): . Produse termoizolante — produse fabricate industrial și produse cu formare in situ — (pentru utilizări supuse reglementărilor privind reacția la foc)	Sistem 1	EN 13162:2012 EN 13163:2012 EN 13164:2012 EN 13165:2012 EN 13166:2012 EN 13167:2012 EN 13168:2012 EN 13169:2012 EN 13170:2012 EN 13171:2012 EN 14063-1:2004 EN 14063-1:2004/AC:2006 EN 14064-1:2010 EN 14317-1:2004	CP
99/94/CE	Produse prefabricate din beton normal/ușor/celular autoclavizat (1/1): . Produse prefabricate din beton normal/ ușor/ celular autoclavizat (pentru utilizări structurale)	Sistem 2+	EN 1168:2005+A3:2011 EN 1520:2011 EN 12794:2005+A1:2007 EN 12794:2005 +A1:2007/AC:2008 EN 12843:2004 EN 13224:2011 EN 13225:2013 EN 13747:2005+A2:2010 EN 14843:2007 EN 14844:2006+A2:2011 EN 14991:2007 EN 14992:2007+A1:2012 EN 15050:2007+A1:2012 EN 15037-1:2008 EN 15258:2008	CPF
99/469/CE	Produse aferente betonului, mortarului și pastei de ciment (1/2): . Produse de protejare a betonului și de reparații (pentru alte utilizări în clădiri și lucrări de inginerie civilă)	Sistem 2+	EN 1504-2:2004 EN 1504-3:2005 EN 1504-4:2004 EN 1504-5:2004 EN 1504-6:2006 EN 1504-7:2006	CPF
99/469/CE	Produse aferente betonului, mortarului și pastei de ciment (1/2): . Aditivi (pentru beton, mortar și pastă de ciment)	Sistem 2+	EN 934-2:2009+A1:2012 EN 934-3:2009+A1:2012 EN 934-4:2009 EN 934-5:2007	CPF

NOTĂ:

CP = funcția specifică de certificare a produselor pentru construcții

CPF = funcția specifică de certificare a controlului producției în fabrică

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

COMPLETUL PENTRU DEZLEGAREA UNOR CHESTIUNI DE DREPT

DECIZIA Nr. 19

din 22 iunie 2015

Dosar nr. 1.175/1/2015

Iulia Cristina Tarcea	— vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție
Lavinia Curelea	— președintele Secției I civile
Roxana Popa	— președintele delegat al Secției a II-a civile
Ionel Barbă	— președintele Secției de contencios administrativ și fiscal
Paula C. Pantea	— judecător în cadrul Secției I civile
Mihaela Tăbârcă	— judecător în cadrul Secției I civile
Cristina Petronela Văleanu	— judecător în cadrul Secției I civile — judecător-raportor
Romanița Ecaterina Vrînceanu	— judecător în cadrul Secției I civile
Beatrice Ioana Nestor	— judecător în cadrul Secției I civile
Iulia Manuela Cîrnu	— judecător în cadrul Secției a II-a civile
Mărioara Isailă	— judecător în cadrul Secției a II-a civile
Rodica Zaharia	— judecător în cadrul Secției a II-a civile
Lucia Paulina Brehar	— judecător în cadrul Secției a II-a civile — judecător-raportor
Minodora Condoiu	— judecător în cadrul Secției a II-a civile
Emanuel Albu	— judecător în cadrul Secției de contencios administrativ și fiscal — judecător-raportor
Gheorghita Luțac	— judecător în cadrul Secției de contencios administrativ și fiscal
Iuliana Măiereanu	— judecător în cadrul Secției de contencios administrativ și fiscal
Iuliana Rîciu	— judecător în cadrul Secției de contencios administrativ și fiscal
Angelica Denisa Stănișor	— judecător în cadrul Secției de contencios administrativ și fiscal

art. 520 alin. (8) din Codul de procedură civilă și ale art. 27⁵ alin. (1) din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu modificările și completările ulterioare.

Ședința este prezidată de doamna judecător Iulia Cristina Tarcea, vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție.

La ședința de judecată participă doamna Ileana Peligrad, magistrat-asistent, desemnată în conformitate cu dispozițiile art. 27⁶ din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu modificările și completările ulterioare.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a luat în examinare sesizarea formulată de Curtea de Apel București — Secția a VII-a pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale în Dosarul nr. 35.159/3/2013, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la următoarea chestiune de drept:

„Interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 60 alin. (1) lit. g) din Legea nr. 53/2003 privind Codul muncii, republicat, cu modificările și completările ulterioare, raportate la dispozițiile art. 220 alin. (2) din Codul muncii, republicat, cu modificările și completările ulterioare, în sensul de a se stabili dacă:

— art. 60 alin. (1) lit. g) din Codul muncii, republicat, cu modificările și completările ulterioare, reglementează o interdicție generală de concediere a persoanelor cu funcții eligibile într-un organism sindical, singurele excepții fiind cele prevăzute de textul de lege, respectiv concedierea pentru o abatere disciplinară gravă sau pentru abateri disciplinare repetate, săvârșite de către acel salariat, sau dacă art. 220 alin. (2) din Codul muncii, republicat, limitează interdicția concedierii doar pentru situațiile în care aceasta ar fi determinată de motive ce țin de îndeplinirea mandatului pe care reprezentanții aleși în organele de conducere ale sindicatelor l-au primit de la salariații unității;

— protecția oferită de art. 60 alin. (1) lit. g) și art. 220 alin. (2) din Codul muncii, republicat, cu modificările și completările ulterioare, angajaților cu funcții eligibile într-un organism sindical acoperă și ipoteza concedierilor pentru motive care nu țin de persoana salariaților, determinate de desființarea postului, în condițiile în care ambele texte, cu sferă diferită de aplicare, reglementează o interdicție de concediere în favoarea aceluiași persoane.”

După prezentarea referatului cauzei, constatând că nu mai sunt chestiuni prealabile de discutat sau excepții de invocat, președintele completului, doamna judecător Iulia Cristina Tarcea, vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție, a declarat dezbaterile închise, iar completul de judecată a rămas în pronunțare asupra sesizării privind pronunțarea unei hotărâri prealabile.

Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept competent să judece sesizarea ce formează obiectul Dosarului nr. 1.175/1/2015 este legal constituit conform dispozițiilor

ÎNALTA CURTE,

deliberând asupra chestiunii de drept cu care a fost sesizată, a constatat următoarele:

I. Titularul și obiectul sesizării

1. Curtea de Apel București — Secția a VII-a pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale, prin Încheierea de la data de 5 martie 2015, pronunțată în Dosarul nr. 35.159/3/2013, a dispus sesizarea din oficiu a Înaltei Curți de Casație și Justiție, în baza art. 519 din Codul de procedură civilă, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la chestiunea de drept privind „interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 60 alin. (1) lit. g) din Codul muncii, republicat, cu modificările și completările ulterioare, raportat la dispozițiile art. 220 alin. (2) din Codul muncii, republicat, cu modificările și completările ulterioare, în sensul de a se stabili dacă:

— art. 60 alin. (1) lit. g) din Codul muncii, republicat, cu modificările și completările ulterioare, reglementează o interdicție generală de concediere a persoanelor cu funcții eligibile într-un organism sindical, singurele excepții fiind cele prevăzute de textul de lege, respectiv concedierea pentru o abatere disciplinară gravă sau pentru abateri disciplinare repetate, săvârșite de către acel salariat, sau dacă art. 220 alin. (2) din Codul muncii, republicat, cu modificările și completările ulterioare, limitează interdicția concedierii doar pentru situațiile în care aceasta ar fi determinată de motive ce țin de îndeplinirea mandatului pe care reprezentanții aleși în organele de conducere ale sindicatelor l-au primit de la salariații unității;

— dacă protecția oferită de art. 60 alin. (1) lit. g) și art. 220 alin. (2) din Codul muncii, republicat, cu modificările și completările ulterioare, angajaților cu funcții eligibile într-un organism sindical acoperă și ipoteza concedierilor pentru motive care nu țin de persoana salariaților, determinate de desființarea postului, în condițiile în care ambele texte, cu sferă diferită de aplicare, reglementează o interdicție de concediere în favoarea aceluiași persoane.”

II. Expunerea succintă a procesului

2. În cauză, reclamantul Petrov Adrian a sesizat instanța cu o contestație împotriva deciziei de concediere emise de pârâta Societatea Comercială Romtelecom — S.A., actuala Societatea Comercială Telekom România Communications — S.A., decizie prin care s-a dispus încetarea contractului individual de muncă în temeiul art. 65 alin. (1) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, republicată, cu modificările și completările ulterioare (*Codul muncii, republicat, cu modificările și completările ulterioare*), concediere motivată pe desființarea locului de muncă, ca urmare a reorganizării interne a angajatorului, compartimentul în care își desfășura activitatea salariatul fiind desființat.

3. În decizia contestată se arată că salariatul a participat la procedura de selecție în vederea alocării în cadrul noii structuri organizatorice, fiind selectat, dar a refuzat semnarea actului adițional pentru modificarea contractului corespunzător noului loc de muncă, refuzând postul oferit.

4. Înlăturând toate celelalte motive de nulitate invocate de contestator, prin Sentința nr. 6.303 din 29 mai 2014, Tribunalul București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale a anulat decizia, a dispus reintegrarea reclamantului pe funcția deținută anterior concedierii, respectiv specialist suport, și a obligat pârâta să achite reclamantului despăgubiri egale cu salariile indexate, majorate și reactualizate și cu celelalte drepturi de care ar fi beneficiat acesta de la data concedierii și până la reintegrarea efectivă, reținând încălcarea dispozițiilor art. 60 alin. (1) lit. g) din Codul muncii, republicat, cu modificările și completările ulterioare, care interzic concedierea unui salariat

pe durata exercitării unei funcții eligibile într-un organism sindical, situație în care se afla și contestatorul.

Împotriva acestei sentințe au declarat apel pârâta și apel incidental reclamantul, după cum urmează:

5. În apelul formulat de angajator s-a invocat inaplicabilitatea dispozițiilor art. 60 alin. (1) lit. g) din Codul muncii, republicat, cu modificările și completările ulterioare, în opinia acestuia având prioritate norma specială cuprinsă în art. 220 alin. (2) din Codul muncii, republicat, cu modificările și completările ulterioare, iar în apelul incident formulat de reclamant în temeiul art. 472 din Codul de procedură civilă s-a arătat că angajatorul nu a dovedit existența unei reorganizări reale și serioase conform art. 65 din Codul muncii, republicat, cu modificările și completările ulterioare.

6. Curtea de Apel București — Secția a VII-a pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale, în cadrul soluționării apelului, a sesizat Înalta Curte de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la următoarea chestiune de drept:

„Interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 60 alin. (1) lit. g) din Codul muncii, republicat, cu modificările și completările ulterioare, raportat la dispozițiile art. 220 alin. (2) din Codul muncii, republicat, cu modificările și completările ulterioare, în sensul de a se stabili dacă:

— art. 60 alin. (1) lit. g) din Codul muncii, republicat, cu modificările și completările ulterioare, reglementează o interdicție generală de concediere a persoanelor cu funcții eligibile într-un organism sindical, singurele excepții fiind cele prevăzute de textul de lege, respectiv concedierea pentru o abatere disciplinară gravă sau pentru abateri disciplinare repetate, săvârșite de către acel salariat, sau dacă art. 220 alin. (2) din Codul muncii, republicat, cu modificările și completările ulterioare, limitează interdicția concedierii doar pentru situațiile în care aceasta ar fi determinată de motive ce țin de îndeplinirea mandatului pe care reprezentanții aleși în organele de conducere ale sindicatelor l-au primit de la salariații unității;

— protecția oferită de art. 60 alin. (1) lit. g) și art. 220 alin. (2) din Codul muncii, republicat, cu modificările și completările ulterioare, angajaților cu funcții eligibile într-un organism sindical acoperă și ipoteza concedierilor pentru motive care nu țin de persoana salariaților, determinate de desființarea postului, în condițiile în care ambele texte, cu sferă diferită de aplicare, reglementează o interdicție de concediere în favoarea aceluiași persoane.”

III. Normele de drept intern care formează obiectul sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție cu privire la pronunțarea unei hotărâri prealabile

7. Dispozițiile legale a căror interpretare se solicită stipulează următoarele:

— art. 60 alin. (1) lit. g) din Codul muncii, republicat, cu modificările și completările ulterioare: „Concedierea salariaților nu poate fi dispusă [...] pe durata exercitării unei funcții eligibile într-un organism sindical, cu excepția situației în care concedierea este dispusă pentru o abatere disciplinară gravă sau pentru abateri disciplinare repetate, săvârșite de către acel salariat.”;

— art. 220 alin. (2) din Codul muncii, republicat, cu modificările și completările ulterioare: „Pe toată durata exercitării mandatului, reprezentanții aleși în organele de conducere ale sindicatelor nu pot fi concediați pentru motive ce țin de îndeplinirea mandatului pe care l-au primit de la salariații din unitate.”

Alte dispoziții legale interne și internaționale relevante în materie:

— Legea dialogului social nr. 62/2011, republicată, cu modificările ulterioare:

Art. 9: „Membrilor organelor de conducere alese ale organizațiilor sindicale li se asigură protecția legii contra oricăror forme de condiționare, constrângere sau limitare în exercitarea funcțiilor lor.”;

Art. 10: „(1) Sunt interzise modificarea și/sau desfacerea contractelor individuale de muncă ale membrilor organizațiilor sindicale pentru motive care privesc apartenența la sindicat și activitatea sindicală.

(2) Dispozițiile alin. (1) se aplică în mod corespunzător și raporturilor de serviciu ale funcționarilor publici și funcționarilor publici cu statut special.”;

Art. 12: „Prin contractele colective de muncă sau, după caz, prin acordurile colective privind raporturile de serviciu se pot stabili, în condițiile legii, și alte măsuri de protecție în afara celor prevăzute la art. 10 și 11 pentru cei aleși în organele executive de conducere ale organizațiilor sindicale.”;

— Convenția privind protecția reprezentanților lucrătorilor din cadrul întreprinderilor și facilitățile de acordat acestora, aprobată de Conferința generală a Organizației Internaționale a Muncii la 23 iunie 1971, ratificată de România prin Decretul nr. 83/1975, publicat în Buletinul Oficial, Partea I, nr. 86 din 2 august 1975, care stipulează că:

Art. 1: „Reprezentanții lucrătorilor din întreprindere trebuie să beneficieze de o protecție eficace contra tuturor măsurilor care ar putea să le aducă prejudicii, inclusiv concedierea și activitatea lor de reprezentanți ai lucrătorilor, afilierea lor sindicală sau participarea lor la activități sindicale, în măsura în care acționează conform legilor, convențiilor colective sau altor angajamente convenționale în vigoare.”

IV. Motivele de admisibilitate reținute de titularul sesizării

8. Curtea de Apel București — Secția a VII-a pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale, prin Încheierea din data de 5 martie 2015, pronunțată în Dosarul nr. 35.159/3/2013, a dispus sesizarea din oficiu a Înaltei Curți de Casație și Justiție, constatând admisibilitatea sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție, motivat de:

1. existența unei cauze aflate în curs de judecată, în ultimă instanță. În speță, este vorba de un litigiu de muncă, soluționat în primă instanță de tribunal, împotriva sentinței pronunțate fiind exercitată calea de atac a apelului, cauza nefiind susceptibilă de recurs;

2. existența unei chestiuni de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei. În cauză este vorba de o concediere pentru motive care nu țin de persoana salariatului, pe durata exercitării de către acesta a unei funcții eligibile într-un organism sindical, situație la care se referă cele două texte de lege menționate, interpretarea și aplicarea acestora influențând decisiv soluția litigiului, în condițiile în care prevederile respective sunt susceptibile de aprecieri diferite;

3. problema de drept care face obiectul sesizării este nouă și asupra acesteia Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare. Mecanismul pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unei chestiuni de drept răspunde intenției legiuitorului de a preveni practica neunitară a instanțelor de judecată în materie, iar din verificările efectuate nu s-a putut identifica o practică judiciară conturată și constantă, astfel încât

mecanismul cu funcție de prevenție al hotărârii prealabile este incident. Neexistând o jurisprudență semnificativă în materia respectivă și constatând diferențe de opinie în interpretarea ce trebuie dată normelor de drept în cauză, s-a apreciat îndeplinită și această condiție de admisibilitate.

V. Punctul de vedere al părților cu privire la dezlegarea chestiunilor de drept

9. Reclamantul Petrov Adrian a apreciat că cele două articole se completează unul pe altul și nu se exclud, art. 60 din Codul muncii, republicat, cu modificările și completările ulterioare, fiind dispoziție cu caracter special care se referă la interdicțiile la concediere și excepțiile de la această regulă, respectiv nu poate avea loc o concediere a reprezentanților sindicali pentru motive neimputabile acestora — reorganizarea conform art. 65 din Codul muncii, republicat, cu modificările și completările ulterioare, — sau imputabile — în caz de arest preventiv, inaptitudine și necorespundere profesională.

Art. 220 din Codul muncii, republicat, cu modificările și completările ulterioare — se referă la îndeplinirea mandatului dat de salariați reprezentanților sindicali și interdicția de concediere pentru acest motiv. Aceasta este o interdicție suplimentară, în plus față de cele reglementate la art. 60 din Codul muncii, republicat, cu modificările și completările ulterioare. În sensul interpretării că art. 60 și 220 din Codul muncii, republicat, cu modificările și completările ulterioare, se coroborează și nu se exclud este art. 220 alin. (3) din același act normativ, prin care se arată că pot exista și alte măsuri de protecție specială a reprezentanților sindicali. Astfel, pe lângă interdicția de concediere pentru aspecte rezultând din mandatul dat, reprezentanții sindicali sunt protejați și pentru celelalte situații de concediere. Intenția legiuitorului a fost aceea de a proteja liderii de sindicat, și nu de a emite articole în cadrul aceleiași legi care să se înlăture reciproc. În același sens sunt și principiile aplicabile în activitatea de legiferare, fiind interzisă reglementarea acelorași instituții în mai multe articole, iar dispozițiile legale care înregistrează aspecte de contradictorialitate se abrogă expres.

10. Intimata Societatea Comercială Telekom România Communications — S.A. a apreciat că, în materia concedierii liderilor de sindicat, prevederile art. 220 din Codul muncii, republicat, cu modificările și completările ulterioare, sunt aplicabile cu prioritate față de prevederile art. 60 alin. (1) lit. g) din Codul muncii, republicat, cu modificările și completările ulterioare, având în vedere interpretarea sistematică a dispozițiilor legale în materia concedierii liderilor sindicali, precum și aplicarea regulilor de tehnică legislativă prevăzute de Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

A arătat că art. 220 din Codul muncii, republicat, cu modificările și completările ulterioare, reprezintă norma specială aplicabilă raporturilor dintre angajator și lideri sindicali, fiind plasat în titlul dedicat de legiuitor în mod exclusiv sindicatelor, și nu în partea generală a Codului, dedicată raporturilor de muncă. Potrivit adagiului *specialia generalibus derogant*, aplicabilitatea dispozițiilor art. 220 din Codul muncii, republicat, cu modificările și completările ulterioare, prevalează în raport cu dispozițiile art. 60 alin. (1) lit. g) din același act normativ.

În concluzie, liderii sindicali pot fi concediați în condițiile art. 220 din Codul muncii, republicat, cu modificările și completările ulterioare, iar necorelarea și coexistența celor două dispoziții

contrare nu ar trebui să genereze o interpretare atât de strictă, în sensul că liderii sindicali nu pot fi concediați decât pentru abateri disciplinare grave sau abateri disciplinare repetate ori în ipoteza reorganizării judiciare sau a falimentului. Scopul instituirii protecției liderilor sindicali a fost altul, respectiv asigurarea că aceștia nu pot fi concediați pentru motive care țin de îndeplinirea mandatului încredințat de către membrii sindicatului, iar nu instituirea unei imunități generale. Orice altă extindere a sferei interdicției de concediere este discriminatorie în raport cu alți salariați, simpli membri de sindicat, precum și inechitabilă în raport cu independența și libertatea decizională la nivel societar.

VI. Punctul de vedere al completului de judecată cu privire la dezlegarea chestiunii de drept

11. În privința modului de interpretare și aplicare a dispozițiilor art. 60 alin. (1) lit. g) din Codul muncii, republicat, cu modificările și completările ulterioare, raportate la dispozițiile art. 220 alin. (2) din Codul muncii, republicat, cu modificările și completările ulterioare, membrii completului nu au avut, la momentul sesizării, o părere unitară.

Într-o opinie s-a considerat că ambele articole se referă la o interdicție de concediere aplicabilă aceluiași persoane, dar dispozițiile art. 60 alin. (1) lit. g) din Codul muncii, republicat, cu modificările și completările ulterioare, reglementează o interdicție cu aplicabilitate generală în ceea ce privește concedierea salariaților pe durata exercitării de către aceștia a unei funcții eligibile într-un organism sindical, singurele excepții posibile fiind cele prevăzute expres și limitativ de textul de lege, respectiv în situația concedierii pentru o abatere disciplinară gravă sau pentru abateri disciplinare repetate, săvârșite de către acel salariat. Art. 220 alin. (2) din Codul muncii, republicat, cu modificările și completările ulterioare, interzice concedierea reprezentanților aleși în organele de conducere ale sindicatelor, pe toată durata exercitării mandatului, doar pentru motive ce țin de îndeplinirea mandatului pe care l-au primit de la salariații din unitate, fără a se putea interpreta în sensul că această dispoziție restrânge sfera de aplicabilitate a art. 60 alin. (1) lit. g) din Codul muncii, republicat, cu modificările și completările ulterioare, și nici că ar fi o normă specială în raport cu acest din urmă articol.

Într-o altă opinie, față de dispozițiile speciale ale art. 220 alin. (2) din Codul muncii, republicat, cu modificările și completările ulterioare, interdicția de concediere pe durata exercitării unei funcții eligibile într-un organism sindical se aplică doar pentru motive ce țin de îndeplinirea mandatului pe care reprezentanții aleși în organele de conducere ale sindicatelor l-au primit de la salariații din unitate.

VII. Jurisprudența instanțelor naționale în materie

12. Examenul jurisprudențial al hotărârilor judecătorești irevocabile (definitive, potrivit dispozițiilor procedurale actuale) remise de curțile de apel din țară scoate în evidență împrejurarea că, în proporție considerabilă, opinia majoritară a instanțelor este în sensul că art. 60 alin. (1) lit. g) din Codul muncii, republicat, cu modificările și completările ulterioare, instituie interdicția concedierii salariatului care îndeplinește o funcție eligibilă într-un organism sindical, singurele excepții posibile fiind cele prevăzute expres și limitativ, ce se referă la situația concedierii pentru o abatere disciplinară gravă sau pentru abateri disciplinare repetate, săvârșite de către acel salariat, precum și cazurile reglementate de art. 60 alin. (2) din Codul muncii, republicat, cu modificările și completările ulterioare, în acest sens pronunțându-se curțile de apel

București, Oradea, Galați, Ploiești, Constanța, Cluj, Craiova, Pitești, Iași și Târgu Mureș.

Într-o opinie minoritară, instanțele judecătorești au apreciat, din interpretarea coroborată a dispozițiilor art. 60 alin. (1) lit. g) și art. 220 alin. (2) din Codul muncii, republicat, cu modificările și completările ulterioare, că protecția salariaților care exercită o funcție eligibilă într-un organism sindical împotriva concedierii a fost restrânsă și vizează numai interdicția concedierii acestora pentru motive care țin de îndeplinirea mandatului lor, art. 60 alin. (1) lit. g) din Codul muncii, republicat, cu modificările și completările ulterioare, fiind abrogat implicit prin noua redactare a art. 220 alin. (2) din același act normativ, așa cum reiese din jurisprudența Curții de Apel Timișoara, dar și a Curții de Apel Craiova, în cadrul acestei din urmă instanțe înregistrându-se, astfel, practică judiciară neunitară.

Curțile de apel Suceava, Bacău, Alba Iulia și Brașov au comunicat că, la nivelul instanțelor din circumscripția acestora, nu au fost soluționate cauze referitoare la problema de drept indicată.

Ministerul Public — Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, prin Adresa nr. 824/C/1.793/III-5/2015 din 24 aprilie 2015, a comunicat că, la nivelul Secției judiciare — Serviciul judiciar civil, nu s-a verificat și nu se verifică practică judiciară în vederea promovării unui eventual recurs în interesul legii în problema de drept care formează obiectul prezentei sesizări.

VIII. Jurisprudența Curții Constituționale

13. Curtea Constituțională s-a pronunțat, prin mai multe decizii, în sensul respingerii excepțiilor de neconstituționalitate a fostului art. 223 din Codul muncii, în forma anterioară modificărilor intervenite prin Legea nr. 40/2011 pentru modificarea și completarea Legii nr. 53/2003 — Codul muncii, precum și a textului în forma ulterioară acestor modificări, așa cum reiese din deciziile Curții Constituționale nr. 24/2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 72 din 5 februarie 2003, nr. 194/2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 468 din 2 iunie 2005, nr. 124/2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 213 din 29 martie 2007, nr. 383/2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 281 din 21 aprilie 2011, relevante în același sens fiind și deciziile Curții Constituționale prin care s-a respins sesizarea de neconstituționalitate a art. II din fosta Lege nr. 54/1991 cu privire la sindicate (deciziile nr. 104/1995, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 40 din 26 februarie 1996, nr. 100/2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 392 din 22 august 2000, și nr. 174/2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 534 din 30 octombrie 2000).

Este de semnalat că art. 223 alin. (2) din Codul muncii a fost modificat prin Legea nr. 40/2011, textul normativ fiind renumerotat, în urma republicării, devenind actualul art. 220 alin. (2).

Astfel, în cuprinsul jurisprudenței sale, Curtea Constituțională a statuat asupra faptului că art. 223 alin. (2) din Codul muncii stabilește măsurile de protecție pentru asigurarea condițiilor și climatului de securitate necesare îndeplinirii sarcinilor salariaților aleși în conducerea organizațiilor sindicale. S-a avut în vedere că aceste măsuri au menirea să împiedice decizia unilaterală a angajatorului de a înceta raporturile de muncă, respectiv de a concedia salariatul lider sindical pentru împiedicarea îndeplinirii mandatului încredințat acestuia de ceilalți salariați ori ca

represalii pentru activitatea desfășurată de salariații respectiv în calitatea sa de lider sindical, precum și pentru a intimida alți reprezentanți ai salariaților.

Mai mult, s-a reținut faptul că liderii organizațiilor sindicale au calitatea de reprezentare, promovare și apărare a drepturilor și intereselor profesionale și economice ale salariaților, vin mai des în contact direct cu reprezentanții angajatorului, adesea în stări conflictuale, situații în care nu ar mai putea acționa eficient dacă ar fi expuși eventualelor măsuri represive din partea angajatorului. Aceste circumstanțe îi plasează pe liderii sindicali într-o situație obiectiv diferită față de cea a celorlalți salariați. Pe aspectul protecției speciale a liderilor sindicali, Curtea Constituțională a reținut și faptul că reprezentanții salariaților aleși în organele de conducere ale sindicatelor se află într-o situație diferită în comparație cu celelalte categorii de salariați, ceea ce justifică și tratamentul juridic diferențiat, prin reglementarea unor măsuri speciale și mai eficiente de apărare a stabilității raporturilor de muncă. Or, tratamentul juridic diferit al cetățenilor care nu se află în situații identice este nu numai justificat, ci și obiectiv necesar, reținându-se și faptul că această protecție funcționează doar în cazul modificării sau al desfacerii contractului de muncă din inițiativa angajatorului și pentru motive neimputabile liderilor sindicali salariați.

Curtea Constituțională s-a pronunțat și în privința modificărilor aduse art. 223 (în prezent art. 220) din Codul muncii prin Legea nr. 40/2011 relativ la sesizarea formulată în privința neconstituționalității acestor prevederi legale ce era apreciată prin „prisma faptului că liderii sindicali au un grad mai mare de protecție decât reprezentanții salariaților, întrucât cei dintâi beneficiază în continuare de prevederile favorabile ale art. 10 alin. (1) din Legea sindicatelor nr. 54/2003”, apreciind conformitatea normelor de lege criticate în raport cu dispozițiile art. 16 alin. (1) și (2) din Constituția României, republicată.

IX. Jurisprudența Curții de Justiție a Uniunii Europene

14. Prin Hotărârea din 11 februarie 2010, în Cauza C — 405/08, *Ingeniorforeningen i Danmark împotriva Dansk Arbejdsgiverforening*, Curtea de Justiție a Uniunii Europene a răspuns unei chestiuni prejudiciale în sensul pronunțării sale cu privire la înțelesul și interpretarea art. 7 din Directiva 2002/14/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 11 martie 2002 de stabilire a unui cadru general de informare și consultare a lucrătorilor din Uniunea Europeană. Curtea a fost sesizată, printre altele, cu privire la întrebarea: „Dacă art. 7 din Directiva 2002/14 trebuie interpretat în sensul că impune ca reprezentanților lucrătorilor să le fie acordată o protecție sporită împotriva concedierii?”.

Curtea de Justiție a statuat că art. 7 din Directiva 2002/14 trebuie interpretat în sensul că nu impune ca reprezentanților lucrătorilor să le fie acordată o protecție sporită împotriva concedierii, dar instanța comunitară a precizat că orice măsură luată pentru transpunerea directivei, indiferent dacă este prevăzută de o lege sau de o convenție colectivă, trebuie să respecte limita minimă de protecție prevăzută la art. 7 din Directiva 2002/14. S-a subliniat totodată, în cuprinsul considerentelor, că directiva anterior menționată face referire la un cadru general care stabilește cerințe minime, astfel că „în ceea ce privește măsurile de protecție și garanțiile care trebuie acordate în privința reprezentanților lucrătorilor, legiuitorul Uniunii a lăsat o largă libertate de apreciere statelor membre, sub rezerva obligației acestora din urmă de a garanta atingerea rezultatelor impuse de această directivă”.

X. Raportul asupra chestiunii de drept

15. Prin raportul întocmit în cauză, conform art. 520 alin. (8) din Codul de procedură civilă, s-a apreciat, referitor la admisibilitatea sesizării, că nu sunt îndeplinite cumulativ condițiile de admisibilitate a instituției juridice privind pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, referitor la caracterul de noutate al chestiunii de drept.

În subsidiar, în cazul în care se va aprecia că sunt întrunite condițiile de admisibilitate a sesizării formulate, s-a considerat că, în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 60 alin. (1) lit. g) din Codul muncii, republicat, cu modificările și completările ulterioare, raportate la dispozițiile art. 220 alin. (2) din Codul muncii, republicat, cu modificările și completările ulterioare, concedierea aplicabilă categoriei de salariați care deține o funcție eligibilă într-un organism sindical nu este posibilă, pe durata exercitării mandatului, nici pentru motive care țin de îndeplinirea mandatului și nici pentru alte motive, reglementate de lege (care țin sau nu de persoana salariatului), cu excepția concedierii pentru motive disciplinare în sensul art. 61 lit. a) din Codul muncii, republicat, cu modificările și completările ulterioare, și pentru motive care intervin ca urmare a reorganizării judiciare, a falimentului sau a dizolvării angajatorului, în condițiile legii.

XI. Înalta Curte de Casație și Justiție

16. Examinând sesizarea în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, raportul întocmit de judecătorii-raportori și chestiunea de drept ce se solicită a fi dezlegată, s-au reținut următoarele:

În privința obiectului și a condițiilor sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, legiuitorul, în cuprinsul art. 519 din Codul de procedură civilă, instituie o serie de condiții de admisibilitate pentru declanșarea acestei proceduri, condiții care se impun a fi întrunite în mod cumulativ, respectiv:

1. existența unei cauze aflate în curs de judecată, în ultimă instanță;
2. cauza care face obiectul judecății să se afle în competența legală a unui complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului investit să soluționeze cauza;
3. ivirea unei chestiuni de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei în curs de judecată;
4. chestiunea de drept identificată să prezinte caracter de noutate și asupra căreia Înalta Curte de Casație și Justiție să nu fi statuat și nici să nu facă obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

17. Primele două condiții de admisibilitate sunt îndeplinite, întrucât curtea de apel, legal investită cu soluționarea unui apel împotriva unei sentințe date în judecata unei cereri în materia dreptului muncii, urmează să pronunțe o hotărâre judecătorească definitivă, potrivit art. 634 alin. (1) pct. 4 din Codul de procedură civilă.

18. Este îndeplinită, de asemenea, condiția de admisibilitate privind ivirea unei chestiuni de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei în curs de judecată, întrucât între problema de drept ce face obiectul sesizării și soluționarea pe fond a cauzei există un raport de dependență, în sensul că hotărârea pe care Înalta Curte de Casație și Justiție o pronunță în procedura mecanismului judiciar de unificare a practicii produce un efect concret asupra soluției din procesul pendinte.

În cauză, titularul sesizării este investit să exercite controlul judiciar în privința verificării legalității emiterii unei decizii de concediere pentru motive care nu țin de persoana salariatului, pe durata exercitării unei funcții eligibile într-un organism sindical. Sesizarea de față pune în discuție chestiuni de drept privind interpretarea și aplicarea unor dispoziții de drept material, în legătură cu fondul contestației, de către instanța de judecată, iar controversa apărută este în legătură cu posibilitatea sau imposibilitatea concedierii unui salariat pe durata exercitării unei funcții eligibile într-un organism sindical, ipoteză în care se află și contestatorul.

19. Este îndeplinită și condiția de admisibilitate care impune ca, asupra chestiunii de drept, Înalta Curte de Casație și Justiție să nu fi statuat. Deși textul art. 519 din Codul de procedură civilă nu prevede în mod expres, spre deosebire de legislația procesual penală internă, modalitatea în care Înalta Curte de Casație și Justiție să fi statuat asupra chestiunii de drept ce formează obiectul sesizării, cerința legală este îndeplinită, întrucât problema de drept semnalată nu a fost soluționată printr-o hotărâre prealabilă sau recurs în interesul legii și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare. În plus, instanței supreme nu îi este atribuită competența materială în legătură cu interpretarea și aplicarea dispozițiilor care fac obiectul prezentei sesizări privind pronunțarea unei hotărâri prealabile.

20. Condiția necesară pentru declanșarea mecanismului procedural referitoare la existența unei chestiuni de drept noi este apreciată ca fiind distinctă de cea care impune ca asupra respectivei chestiuni Înalta Curte de Casație și Justiție să nu fi statuat și aceasta nici să nu facă obiectul unui recurs în interesul legii, concluzie ce se desprinde din interpretarea gramaticală a art. 519 din Codul de procedură civilă.

21. În ceea ce privește cerința noutății chestiunii de drept ce formează obiectul sesizării, se impun o serie de clarificări.

Analiza de conținut a art. 519 din Codul de procedură civilă relevă împrejurarea că noutatea chestiunii de drept ce face obiectul sesizării reprezintă o condiție diferită de aceea a nepronunțării anterioare a Înaltei Curți de Casație și Justiție asupra respectivei chestiuni de drept ori de cea a inexistenței unui recurs în interesul legii aflat în curs de soluționare cu privire la acea chestiune de drept.

Prin urmare, condiția noutății unei chestiuni de drept, în sensul art. 519 din Codul de procedură civilă, nu poate fi apreciată ca fiind îndeplinită numai din perspectiva unei analize, astfel cum o realizează instanța de trimitere, limitată doar la împrejurarea că asupra chestiunii de drept Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și aceasta nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii aflat în curs de soluționare.

Așa cum Înalta Curte de Casație și Justiție a decis în jurisprudența sa anterioară (Decizia nr. 1 din 17 februarie 2014, Decizia nr. 3 din 14 aprilie 2014, Decizia nr. 4 din 14 aprilie 2014, Decizia nr. 6 din 23 iunie 2014, Decizia nr. 13 din 8 iunie 2015 și Decizia nr. 14 din 8 iunie 2015), în lipsa unei definiții a „noutății” chestiunii de drept și a unor criterii de determinare a acesteia în cuprinsul art. 519 din Codul de procedură civilă, rămâne atributul Înaltei Curți de Casație și Justiție, sesizată cu pronunțarea unei hotărâri prealabile, să hotărască dacă problema de drept a cărei dezlegare se solicită este nouă.

În doctrină s-a exprimat opinia potrivit căreia sesizarea instanței supreme ar fi justificată sub aspectul îndeplinirii elementului de noutate atunci când problema de drept nu a mai

fost analizată în doctrină — în interpretarea unui act normativ mai vechi — ori decurge dintr-un act normativ intrat în vigoare recent sau relativ recent prin raportare la momentul sesizării. De asemenea, problema de drept poate fi considerată nouă prin faptul că nu a mai fost dedusă judecării anterior.

Prin urmare, noutatea unei chestiuni de drept poate fi generată nu numai de o reglementare nou-intrată în vigoare, ci și de una veche, cu condiția însă ca instanța să fie chemată să se pronunțe asupra respectivei probleme de drept pentru prima dată. Drept consecință, caracterul de noutate se pierde, pe măsură ce chestiunea de drept a primit o dezlegare din partea instanțelor, în urma unei interpretări adecvate, concretizată într-o practică judiciară consacrată, astfel încât opiniile jurisprudențiale izolate nu pot constitui temei declanșator al mecanismului pronunțării unei hotărâri prealabile.

Din această perspectivă, condiția noutății unei chestiuni de drept trebuie examinată în raport cu scopul legiferării acestei instituții procesuale a hotărârii prealabile ca mecanism de unificare a practicii, anume acela de a preîntâmpina apariția unei practici neunitare (control *a priori*), spre deosebire de mecanismul recursului în interesul legii, care are menirea de a înlătura o practică neunitară deja intervenită în rândul instanțelor judecătorești (control *a posteriori*).

Având în vedere rațiunea instituirii celor două mecanisme judiciare, se poate aprecia că existența deja a unei practici neunitare relevă nu numai că poate fi apelat la mecanismul recursului în interesul legii, ci și că nu mai poate fi sesizată instanța supremă pentru pronunțarea unei hotărâri preliminare, întrucât scopul preîntâmpinării practicii neunitare nu mai poate fi atins, chestiunea de drept care a suscit-o nemaifiind, prin urmare, una nouă, ci una care a creat deja divergență în jurisprudență. În consecință, se apreciază că importante, sub acest aspect, sunt existența și dezvoltarea unei jurisprudențe în această materie.

Din această perspectivă, în cazul analizat, cerința noutății chestiunii de drept nu este îndeplinită, pentru că din studierea jurisprudenței puse la dispoziție de curțile de apel din țară rezultă că, pe parcursul timpului, instanțele judecătorești au pronunțat, în privința problemelor de drept semnalate de către titularul sesizării, hotărâri definitive/irevocabile, practica judiciară fiind orientată, majoritar, către același gen de soluție.

Astfel, hotărârile judecătorești remise de curțile de apel din țară cuprind, într-o proporție însemnată, pentru aceeași rațiune de interpretare a legii, soluția de admitere a contestațiilor împotriva deciziilor de concediere a salariaților care dețin o funcție eligibilă într-un organism sindical, reținând aplicabilitatea interdicției legale generale prevăzute de art. 60 alin. (1) lit. g) din Codul muncii, republicat, cu modificările și completările ulterioare, cu excepția concedierii disciplinare.

În raport cu constatările expuse mai sus rezultă că problema de drept care face obiectul prezentei sesizări a Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile a mai fost anterior dedusă judecării pe rolul instanțelor naționale, context în care existența unei practici cristalizate în timp a instanțelor judecătorești din țară și orientarea majoritară a jurisprudenței spre o anumită interpretare a normelor analizate (coroborate cu argumentele oferite de doctrină și literatura juridică în materie) fac ca problema de drept ce face obiectul prezentei sesizări să își piardă caracterul de noutate.

22. Este important de semnalat și faptul că mecanismul judiciar al pronunțării unei hotărâri prealabile instituit de legiuitor nu are menirea de a armoniza opiniile diferite ale membrilor completului de judecată, în interpretarea normelor de drept aplicabile în cauză, a căror rezolvare este reglementată de prevederile procedurale care prevăd constituirea completului de divergență în conformitate cu dispozițiile art. 398 din Codul de procedură civilă.

23. În considerarea argumentelor expuse, Înalta Curte de Casație și Justiție apreciază că mecanismul de unificare a practicii judiciare reglementat de prevederile art. 519 din Codul de procedură civilă nu poate fi uzitat, atât timp cât legiuitorul a limitat, prin condițiile restrictive de admisibilitate analizate, rolul unificator al instituției juridice a hotărârii prealabile numai în privința chestiunilor de drept noi, astfel încât sesizarea nu este admisibilă.

Prin urmare, constatând că nu sunt îndeplinite cumulativ condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 519 din Codul de procedură civilă, în temeiul art. 521 din același act normativ,

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel București — Secția a VII-a pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale în Dosarul nr. 35.159/3/2013, privind pronunțarea unei hotărâri prealabile referitoare la următoarea problemă de drept:

„Interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 60 alin. 1 lit. g Codul muncii, republicat, raportat la dispozițiile art. 220 alin. 2 Codul muncii, republicat, în sensul de a se stabili dacă:

— art. 60 alin. 1 lit. g din Codul muncii, republicat, reglementează o interdicție generală de concediere a persoanelor cu funcții eligibile într-un organism sindical, singurele excepții fiind cele prevăzute de textul de lege, respectiv concedierea pentru o abatere disciplinară gravă sau pentru abateri disciplinare repetate, săvârșite de către acel salariat, sau dacă art. 220 alin. 2 din Codul muncii, republicat, limitează interdicția concedierii doar pentru situațiile în care aceasta ar fi determinată de motive ce țin de îndeplinirea mandatului pe care reprezentanții aleși în organele de conducere ale sindicatelor l-au primit de la salariații unității;

— protecția oferită de art. 60 alin. 1 lit. g și art. 220 alin. 2 din Codul muncii, republicat, angajaților cu funcții eligibile într-un organism sindical acoperă și ipoteza concedierilor pentru motive care nu țin de persoana salariaților, determinate de desființarea postului, în condițiile în care ambele texte, cu sferă diferită de aplicare, reglementează o interdicție de concediere în favoarea aceluiași persoane.”

Obligatorie, potrivit dispozițiilor art. 521 alin. (3) din Codul de procedură civilă.

Pronunțată în ședință publică, astăzi, 22 iunie 2015.

VICEPREȘEDINTELE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
IULIA CRISTINA TARCEA

Magistrat-asistent,
Ileana Peligrad

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

